

Jean-Pierre Balpe: Opera buffa (ulomci iz neobjavljene zbirke)

01. Tišine Pedra Parama

nije to zato što on nema ništa kazati što on nema ništa
kazati uostalom ne kaže to što nema ništa kazati
nimalo više nego što druga stvar ne kaže drugu stvar
ne kaže ni to ni ništa i nije to tek ništa
ništa ne kazati tako to njemu ne kaže ništa više to
nego što ostalo ne kaže čak ni drugu stvar
dopušta kazati nije li to već to dobro je
ovako ništa ne kazati nema ništa o tome kazati ništa
to je njegov život barem to je ono što sam sebi kaže kad
sam sebi kaže nešto u sebi samome jer
glede ostaloga ništa više ne kaže njemu ništa
živi u međuprostorima tih kazivanja i tih ništa
kao drugi u prepunosti tih ništa i kazivanja
uostalom živi i to nije tek ništa makar nemao ništa o tome kazati

02. Kažnjivi gusar

to je gusar u dobi svojih mržnja crn povez na oku noga
drvena sablja čelična svijena okrvavljena duhan i škrbe u ustima
i vika okrutan gusar bez samilosti nakaza
ravnodušnosti egoizma sve pada oko njega ljubav mržnja
pravda nepravda samilost sreća nasilje kao kiša pojmova
gnjev što ne pripada čovječanstvu ne prestaje obarati glave
i riječi zasijecati u živo meso i jezike
gristi pljuvati odrubljivati rezati živjeti iz dana u dan svoje noći i
i svoje sutone i svoja gnušanja zorâ i danâ san
o vješalima visoki križ vitlo krmeni jarbol urešeni
kosturima što se njišu na tropskim vjetrovima okrutnost je njegov ideal
užas osjećajâ njihove guste juhe mlačne je
onkraj grozan drugi grub okrutan surov neumoljiv
strah je njegovo oruđe njegovo evanđelje njegov kuran njegova biblija njegova
kama-sutra ubija naprečac kako voli tako malo uostalom
nema vremena da zadovolji previše bjesova nema vremena nema
uistinu vremena između momaka metroa televizije posla u svojem
obilaženju putanja on se husarski otarasuje grada

03. Alessandro Farnese

počinje s gledanjem zaustavlja se zatim zatvara oči
zamišlja kaže sam sebi kako nije moguće da je tako
da je vidio ono što je vidio radije vjeruje svijetu nego vidu
otvara opet oči gleda iznova ne vjeruje u to to ne ide
ovako to ne ide pitanje strpljivosti pripitomljenja
iznenađenja straha ne zna ne zna nikada nije
znao ostati otvorenih očiju počinje s gledanjem ali
to ne traje ne može trajati njegovi ga pogledi ranjavaju
svijet je previše različit načini korak zaustavi se otvori jedno oko
zatvori ga ne želi vidjeti ono što ne može ne vidjeti ne
želi vidjeti to i ostalo kaže sam sebi da sanja ili da se kinji
da sva ta Brownova gibanja taj kaos te zbrke
kaosâ i drugih izgubljenih pogleda blesavih smiješaka
masnih papira istrošenih lica to ne može biti svijet
da to može biti samo pogrješka prijevara ništa
ili sve kako se uzme zatvori oči metne boje
mirisâ u glavu diše zaustavlja se zaustavlja se zatvara oči
otvara ih otvara ih otvara ih i to je dovoljno tako
to je dovoljno tako to je njemu dovoljno tako tako

04. Cambiale di matrimonio

između prašine pokućstva i starih novina
koje polagano vuku za sobom bez obzira kamo se premjestila
doma je ona to zna doma je ona to zna uostalom
ako zaboravi jedan glas ne zna koji to nju
podsjeća da je doma gdje god se premjestila između
pokućstva odjeće priječnica ostataka obroka starih čikova
što smrde obuće razbacane tu i tamo ne uznemiruje se
uopće njoj je poznat pomalo zašecereni vonj staraca
toplina vlažna gusta kao tišina tako mekana pokućstva
rabljena za koje ona zna da je tu kao što zna znanje
i to je ono što je važno ta izvjesnost znanja tako spokojna
te izvjesnosti tako umirujuće što je doma usred
svih tih starih stvari za koje je sigurna da ih poznaje
svoga oslonca te tišine pune prašine i zabluda
nazočnosti svih tih stvari koje ne mogu skončati

05. Trijumf vremena

broji katkada do pet katkada više
rijetko ne zna za što ali pet joj je dobar broj
bolji nego četiri i mnogo više nego šest uostalom njezinim prstima
za to oni na rukama nogama i svi oni koje ima u glavi
kad se zabuni počinje iznova lupka u rukama
broji na prste broji i opet broji još i još
njoj je to potrebno u to je sigurna sigurna da joj je potrebno
brojiti znati brojiti barem barem do pet
sigurna u to i nije to sitnica ta izvjesnost usred
toliko stvari koje nju nadmašuju smućuju je
uznemiruju je usred njezine neizvjesnosti da pripada
tomu svijetu koji ide prebrzo miče se bez prestanka u svim smjerovima
ona broji opet broji još još i još da bi
pobjegla u paperje te izvjesnosti kao da
sve to jednog ili drugog dana ne mora jednog dana svršiti

06. Kadet Rouselle

misli „mogu se čuvati svakojake stvari... oblutci
cvjetovi uspomene vlati trave...“ zaustavlja se pita se
zašto misliti to kakva je korist njemu misliti to koja je
razlika između uspomene i požutjele fotografije njemu
i svima drugima čemu to služi misliti to ili „misao ljudska
nema granica i sprijeda ni straga“ ili „tako je ugodno
promatrati izlazak sunca...“ ili druge zvučne stvari još kao
„ova fotografija na komodi...“ pita se je li to vjerska potreba
nešto metafizičko ili mistično ili ili mistično još
i još pita se odakle dolazi ta potreba misliti i misliti
u glavi o tim odjelitim stvarima koje ne nadzire dobro
odakle ta nužnost da se misli kao što se diše ili jede ili drži
ili bude u izvanjskom valu stvari osjećati sebe misliti
kao da bi trebalo da vas svijet preplavi da u vas
prodire bez prestanka da bude vi u vama da vas prožme
svojim mirisima bojama parama i svim drugim gorkim glazbama

S francuskog preveo Mate Maras